

Inundațiile din 14 mai 1970, reflectate în presa locală

Apele au acoperit mai mult de două treimi din orașul Satu Mare

PAGINA 3

Cu barca la intersecția străzilor Scânteii și Castanilor (azi Ioan Slavici și Mileniului)

Specie foarte rară de păsări, berzele negre și-au făcut apariția în Botoșani

Mai multe berze negre au fost observate pe două iazuri din județul Botoșani, au anunțat reprezentanții Serviciului Teritorial Botoșani al Agenției Naționale pentru Arii Naturale Protejate.

Potrivit acestora, păsările, care au o prezență mult mai rară în România, în comparație cu berzele albe, au fost văzute pe iazurile Axinte și Cal Alb din cadrul Ariei de Protecție Specială Avifaunistică ROSPA0049 Iazurile de pe valea Ibănesei- Bașeului- Podrigăi.

Este o specie mult mai rară și mai retrasă, comparativ cu barza albă. Evită complet prezența umană, astfel că și cele mai mici intervenții (în special activități în zona cuibului), pot avea efecte catastrofale asupra succesului de cuibărit", susțin oficialii Agenției Naționale pentru Arii Naturale Protejate.

Ciconia nigra, așa cum este denumită științific barza neagră, este prezentă în România doar în perioadele de cuibărit. Ea preferă pădurile bătrâne din zonele joase, de luncă din apropierea lacurilor, râurilor sau a terenurilor mlăștinoase.

John Adams, unul dintre Părinții Fondatori ai Statelor Unite

Istoricul Robert Rutland conține despre Părinții Fondatori: „Madison a fost un mare intelectual ... Jefferson irevocabilul idealist and Franklin cel mai încântător și versatil geniu ... dar Adams a fost cel mai captivant părinte fondator din majoritatea punctelor de vedere.”

PAGINA 7

Teoctist Arăpașu, al cincilea Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române

PAGINA 6

Pe 16 mai 1920, Papa Benedict al XV-lea a canonizat-o pe Ioana d'Arc

Ioana d'Arc (Ioana de Arc, Fecioara din Orleans; în franceză Jeanne d'Arc; n. 6 ianuarie 1412 – d. 30 mai 1431) este una din figurile emblematice ale Franței și sfântă a Bisericii Catolice dar și foarte controversată întrucât unii autori au considerat că era schizofrenică (auzea voci).

A fost supranumită de naționaliștii francezi Fecioara din Orleans și i s-a atribuit faptul că, în urma unor viziuni, Dumnezeu i-a spus să elibereze pământurile Franței care erau dominate de Anglia după Războiul de 100 de ani (1337–1453).

Este beatificată abia în 1905, în scopul întăririi Partidului catolic, în momentul în care Republica franceză se pregătea să voteze legea separării Bisericii de stat. Ioana este sanctificată (canonizată) abia în anul 1921, când în fruntea Franței se afla o putere de dreapta.

Agricultorii își seamănă holdele până în 21 mai

PAGINA 2

Prof. universitar dr. Ștefan Dezsi: “Nu există înălțimi de neatins”

PAGINA 5

TRADIȚII

Se crede că în data de 21 mai, păsările își învață puii să zboare, tocmai de aceea, în calendarul popular, această zi este trecutată și ca sărbătoare a păsărilor de pădure. Praznicul mai este cunoscut și sub denumirea de Constandinu puilor sau Constandin Graur.

Oamenii care au semănături, și care în general se ocupă cu muncile câmpului, știu faptul că în această zi este interzisă cu desăvârșire orice fel de activitate în gospodărie sau la câmp.

Agricultorii își seamănă holdele până în 21 mai, pentru a avea rod bogat

De Sfinții Împărați Constantin și Elena, lucrul în gospodărie și la câmp este interzis cu desăvârșire

Plină de proșteime și culoare, luna lui Florar este așteptată de toată lumea pentru că Raiul coboară de Pământ și totul revine la viață. Cu toate acestea, potrivit credințelor bătrânești, nu este bine ca în mai să se officieze nunți, și ca omul să se nască în această lună, deoarece este considerată nefastă, neprielnică.

În această lună, există 2 sărbători mari creștinești, și anume Sfinții Împărați Constantin și Elena, la data de 21 mai, precum și a treia aflare a capului Sfântului Ioan Botezătorul, la data de 25 mai. Legat de aceste două mari praznice, în spațiul românesc circulă o serie de superstiții și se îndeplinesc câteva ritualuri, desprinse parcă din negura timpului.

La 21 mai îi sărbătorim pe Sfinții Împărați Constantin și Elena

Născut la 27 februarie, în anul 272, Sfântul Constantin a fost fiul împăratului Constanțius Chlorus și al Elenei. A devenit împărat în momentul în care tatăl său a trecut la Domnul, în anul 304. Pentru a fi întronat, a fost necesar să se lupte cu fiul împăratului Maximian, pentru că și acesta dorea să ajungă împărat. În ziua de dinaintea luptei, Constantin a văzut pe cer o cruce, precum și un mesaj, care îi spunea următoarele: prin acest semn vei birui. Hristos i s-a descoperit în vis și l-a sfătuit să pună semnul crucii pe toate steagurile armatei sale. După cum se știe, Constantin a ieșit biruitor în luptă.

Creștinismul a devenit o religie permisă în imperiu, după ce Constantin, în anul 313 a dat un decret prin care a oprit prigonierea celor care practicau această credință.

Pe vremea împăratului Teodosie cel Mare (379-395), creștinismul a devenit religie de stat.

Primul Sinod Ecumenic, care s-a desfășurat la Niceea în anul 325, unde a fost înlăturată erezia lui Arie și s-au scris primele articole din Crez, s-a organizat tot în vremea Împăratului Constantin. Acesta a trecut la cele veșnice la 10 ani după decesul mamei sale, Elena.

Ea este cea care a descoperit crucea

Primul Sinod Ecumenic, care s-a desfășurat la Niceea în anul 325, unde a fost înlăturată erezia lui Arie și s-au scris primele articole din Crez, s-a organizat tot în vremea Împăratului Constantin. Acesta a trecut la cele veșnice la 10 ani după decesul mamei sale, Elena

pe care Iisus Hristos a fost răstignit și totodată, cea care a ridicat nenumărate lăcașuri sfinte, printre care Biserica Sfântului Mormânt, Biserica din Bethlehem, sau cea din Nazaret.

Obiceiuri de Sfinții Împărați Constantin și Elena

Se crede că în data de 21 mai, păsările își învață puii să zboare, tocmai de aceea, în calendarul popular, această zi este trecutată și ca sărbătoare a păsărilor de pădure. Praznicul mai este cunoscut și sub denumirea de Constandinu puilor sau Constandin Graur.

Oamenii care au semănături, și care în general se ocupă cu muncile câmpului știu faptul că în această zi este interzisă cu desăvârșire orice fel de activitate în gospodărie sau la câmp. Dat fiind faptul că o nouă generație de păsări se pregătește să-și ia zborul, și astfel se știe că recoltele pot fi amenințate, prin repausul de la muncile

câmpului se credea că se oprește prădarea roadelor pământului.

Toți agricultorii știu faptul că până în data de 21 mai trebuie semănate toate holdele, în caz contrar producția va fi sortită uscării.

Legat de această zi, circulă o serie de mituri și obiceiuri și în ce-i privește pe ciobani, precum și turmele de mioare pe care le păstoresc. În 21 mai, ciobanii desemnează un baci, unde se vor amenaja stănele, însă vor avea grijă și să decidă cine le va supraveghea în timpul pășunatului. Nu este uitat nici obiceiul de a se însemna pe răboj laptele de la oile fiecărui cioban.

În unele sate ale României, încă se mai păstrează obiceiul ca, în data de 21 mai, seara, să se adune țărani în jurul unui foc, care arde până dimineață. Se crede că, prin arderea până dimineață a focului, oile sunt apărate de orice posibile forțe malefice, ori de vrăji prin care să li se ia laptele. Tocmai din acest motiv, oile sunt trecute prin fumul acestui foc, dar și pentru a fi ferite de

alte rele, pentru când vor sta singure la stână.

A treia Aflare a Capului Sf. Ioan Botezătorul

Începutul sărbătorilor tradiționale ale verii este marcat de a treia aflare a capului Sfântului Ioan Botezătorul, la data de 25 mai. În lăcașurile de cult, preoții vorbesc adunării de credincioși despre Sfântul Ioan Botezătorul, însă în mentalitatea poporului este înrădăcinată o legendă legată de un tânăr sărac, care a fost ademenit de o femeie foarte frumoasă. Dumnezeu a decis ca, pentru a-l proteja pe tânăr, să-i preschimbe capul cu al unei oi. Astfel, flăcăul a fost ferit de păcat. Capul tăiat și lepădat de fecior ar fi fost însă descoperit, într-o zi de 25 mai. De atunci, Biserica Ortodoxă marchează, la aceeași dată, a treia aflare a capului Sfântului Ioan Botezătorul.

În calendarul popular, această sărbătoare mai este cunoscută și sub

denumirea Ioan Fierbe Piatră. Acesta era recunoscut ca apărător împotriva durerilor și relelor de orice fel. De asemenea, se credea că avea puterea de a duce furtunile în altă parte, de regulă tocmai în ograda sau livada celui care nu îl prăznuise așa cum se cuvine.

Joile potrivnice omului, care puteau aduce grindină, ploii sau vânturi puternice

Începând de la Paști și până în a doua săptămână după Rusalii, există un ciclu de nouă joi, cunoscute sub denumirea de Joile Oprite, Pomenite sau Joile Verzi. Sunt zilele în care anumite activități desfășurate în mod obișnuit de gospodine erau cu desăvârșire interzise. De asemenea, se considera că anumite activități pastorale și agricole erau interzise, deoarece aceste activități puteau atrage manifestări nefaste ale vremii, cum ar fi descărcări electrice puternice, vânturi violente, grindină, trăsnete, incendii, înghețuri târzii și brumă. Aceste interdicții de activități casnice, pastorale sau agricole au menirea de a mai îmbuna natura. Joile Oprite fac trimitere și la ziua lui Jupiter, și se cinstesc tocmai în amintirea vremii când ziua de odihnă era Joia. Aceasta a fost mai apoi schimbată cu Duminica, odată cu instituirea creștinismului.

Joia Iepelor sau Paștele Cailor

De obicei, în luna mai, se marchează o sărbătoare cabalină, care nu are dată fixă. Este vorba despre Joia Iepelor, când se crede că doar timp de o oră, numai într-o zi pe an, caii se satură de păscut iarbă. Se pare că aceștia ar fi fost pedepsiți de Maica Domnului, pentru lăcomie. Potrivit legendelor, Fecioara Maria l-ar fi pus pe Iisus Hristos în iesle, lângă cai și boi. Aceștia din urmă au mâncat cât au mâncat, însă apoi s-au și culcat și au prins a rumea.

Caii au dovedit că sunt mai lacomi, astfel că au mâncat nu doar fânul din iesle, ci și cel pe care a fost așezat Pruncul Sfânt, pentru a nu fi găsit de Irod. Maica Domnului, supărată fiind, le-a menit cailor să nu fie sătui decât în ziua de Înălțare, sărbătoare cu dată fixă. Tocmai de aici a și rămas expresia "La Paștele Cailor", deoarece o oră nu înseamnă mare lucru, astfel că în vorbirea curentă "Paștele Cailor" a ajuns să însemne, de fapt, "niciodată".

Informația Zilei

ISSN 1222-4715

Director general - D. Păcuraru

Director editor: Ilie Sălceanu

Redactor șef suplimentar - Adriana Zaharia (Informația Zilei de Duminică și Sănătate și Frumusețe, Informația TV)

Redacția Satu Mare:

str. Mircea cel Bătrân nr. 15
Satu Mare, cod 440012
Telefon: 0261-767300

e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro

www.informatia-zilei.ro

Se împlinesc 41 de ani de la moartea scriitorului Marin Preda

În 16 mai se împlinesc 41 de ani de la moartea lui Marin Preda. Prozatorul teleormănean a lăsat, literaturii române, o multitudine de capodopere, din calitatea de novelist, scriitor, romancier, traducător. Câteva dintre acestea sunt: Moromeții, Delirul, Cel mai iubit dintre pământeni, Întâlnirea dintre pământeni, Marele singuratic. Aceste câteva titluri cunoscute, dar și multe altele au făcut ca Marin Preda să fie considerat unul dintre cei mai mari scriitori ai secolului trecut.

Marin Preda s-a născut în localitatea Siliștea-Gumești, în județul Teleorman, având 7 frați, inclusiv cei din căsătoriile anterioare ale părinților. Deși își face studiile primare în localități din județul Teleorman, studiază limba și literatura ro-

mană la Școala Normală din București, după anul 1940. Un an mai târziu, se afiliază grupării poetice Albatros, din care făceau parte și Marin Sărbulescu, Al Cerna-Rădulescu, Virgil Untaru, Sergiu Filerol. În 1942, devine corector la ziarul Timpul, în paralel fiind angajat și la Institutul de Statistică.

Din 1943, devine membru al Cenaclului Sburătorul, iar apoi, timp de 2 ani, face armata. Secretar de redacție devine din anul 1945, iar apoi, în perioada 1945 - 1947 este corector la Timpul, dar și angajat al Societății Scriitorilor Români. Din 1948, s-a angajat la Ministerul Informațiilor, însă numai pentru puțin timp. Anul următor se afiliază Uniunii Scriitorilor, iar după 3 ani, volumul Desfășurarea îi aduce Premiul de Stat. În

1959 i se publică noua Îndrăzneală, iar în 1962, apare romanul Risipitorii.

În 1965, este ales vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor. Doi ani mai târziu, vede lumina tiparului și al doilea volum al romanului Moromeții, an în care se căsătorește cu a treia soție, Elena Mitev. În 1970 devine director al Editurii Cartea Românească. Un an mai târziu, i se naște cel de-al doilea fiu, Alexandru, și publică volumul de esuri Imposibila întoarcere. În 1974 a fost ales membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România. În anul 1976, apare ecranizarea romanului său „Marele singuratic”, în regia lui Iulian Milcu, acesta fiind unul din momentele în care proza sa a oferit subiecte de film ale căror scenarii au fost

semnate, unele, chiar de scriitor: Desfășurarea, în 1954, regia Paul Călinescu, Porțile albastre ale orașului, 1973, regia Mircea Mureșan - film distins cu Premiul Asociației Cineaștilor din România în 1974 -, Imposibila iubire, 1983, regia Constantin Vaeni, Moromeții, 1986, regia Stere Gulea - film distins cu Premiul ACIN în 1987, și Cel mai iubit dintre pământeni, 1992, regia Șerban Marinescu.

În anul 1980, candidează cu succes, în circumscripția Drăceșenei (Teleorman), pentru un loc de deputat în Marea Adunare Națională, iar în martie, îi apare ultima scriere antumă, trilogia Cel mai iubit dintre pământeni.

În 16 mai 1980, la doar 57 de ani, Marin Preda trece la cele veșnice.

Pagină realizată de Mirela Filimon

„Liceul nr. 3 s-a transformat într-un adevărat azil al sinistraților, unde sunt cazate peste 850 de persoane, cărora li s-a asigurat hrana prin grija demnă de subliniat a C.A.P. Carei, Foieni, Urziceni, cât și a contribuției voluntare a locuitorilor care au adus camioane cu pâine, slănină, șuncă, ouă fierte, untură, zahăr, biscuiți, compot și se mai anunță și alte C.A.P.-uri din diferite comune să dea sprijin.” - Cronica Sătmăreană, 18 mai 1970

MEMORII

Inundațiile din 14 mai 1970, reflectate în presa locală din Satu Mare

Presa a fost și este o oglindă a societății românești. Indiferent de perioada în care a apărut, face parte din istoria noastră și prezintă în paginile ei ceea ce numim „cotidianul cititorului”.

Presa a fost cea care a receptat viața tumultuoasă sau anostă a societății, a informat dar și a dezinforma cititorii, a contribuit atât la formarea, cât și la manipularea opiniei publice. Vom reda în continuare o selecție din știrile apărute în presa sătmăreană în zilele tragice din luna mai 1970, când a avut loc una dintre cele mai mari calamități naturale care a lovit România, județul cel mai afectat fiind Satu Mare.

Ziua de joi, 14 mai 1970 potrivit presei locale sătmărene trece fără a marca evenimente majore. Titlurile care țineau capul de afiș al ziarului Cronica Sătmăreană, „Perspectiva dezvoltării multilaterale, pe temeuri științifice a agriculturii județului”, „Vizita președintelui Republicii Zambia Dr. Kenneth David Kaunda”, „Sistemele de irigații-izvoare ale producțiilor sportive”, nu anunțau pericolul care lovea întreaga Transilvanie.

Însă în dimineața zilei de 13 mai 1970 biroul operativ al comandamentului județean primește înștiințări cu privire la creșterea cantității de precipitații, principalele cursuri de apă ale județului, Someșul și Turul, fiind sub cota de atenție (402 cm pentru Someș și 226 cm pentru Tur). În jurul orei 17, Someșul atinge la Satu Mare cota de atenție de 510 cm. Tot în această zi sectorul hidrometeorologic Cluj anunța creșterea Someșului în următoarele ore până la cota de 700 cm.

Peste noapte apele aveau să crească, pericolul fiind deja iminent.

Primele semnale

Primul anunț este făcut în ziua de 15 mai în Cronica Sătmăreană „În legătură cu inundațiile de pe teritoriul județului Satu Mare”, unde se preciza că umflarea debitului râurilor pe teritoriul județului va stagna și va începe descreșterea nivelului.

În zonele expuse inundațiilor începe evacuarea populației și salvarea bunurilor materiale.

„După cum este cunoscut, ca urmare a ploilor deosebit de abundente căzute în ultimele zile, a topirii unei mari cantități de zăpadă în zona montană, a revărsării unor râuri, precum și a viiturilor de ape de pe versanții, în diferite județe ale țării au fost inundate mari suprafețe de teren și unele localități. În județul nostru inundațiile au cuprins terenuri și localități aflate în zonele joase ale Someșului, Turului, Talnei și Crasnei.

Potrivit indicațiilor Biroului Comitetului județean de partid, în toate zonele expuse inundațiilor au fost concentrate importante forțe materiale și mii de cetățeni care acționează energetic zi și noapte pentru prevenirea și diminuarea pagubelor, pentru evacuarea populației cât și pentru salvarea bunurilor materiale și a animalelor. Prin acțiuni hotărâte a zeci de mii de cetățeni din municipiu și din alte localități au fost consolidate și ridicate diguri pe mai mulți kilometri. Totodată, prin măsurile luate s-a asigurat sprijinirea grupurilor de persoane din localitățile vremelnice izolate, organizarea traficului pe rutele expuse inundațiilor, precum și prevenirea perturbărilor în aprovizionarea populației, în funcționarea mijloacelor de comunicații telefonice, a rețelei de transport, a energiei electrice etc.

Sinistrați transportați cu remorca pe strada Ștefan cel Mare din Satu Mare (foto Gh. Iancu, Arhiva Muzeului Județean)

Pe baza informărilor existente se apreciază că creșterea debitului râurilor pe teritoriul județului va stagna în cursul zilei de azi, începând descreșterea nivelului. Cu toate acestea se impune continuarea neslăbită a acțiunilor stabilite pentru mobilizarea tuturor mijloacelor în scopul prevenirii calamităților și remedierea situațiilor care împiedică desfășurarea normală a activității în zonele inundate sau expuse inundației, precum și pentru continuarea cu succes a operațiunilor de ajutorare a localităților și zonelor afectate de inundații. Este o datorie de mare răspundere a tuturor cetățenilor de a participa activ la acțiunile întreprinse de organizațiile de partid și consiliile populare pentru combaterea efectelor calamităților naturale produse și pentru asigurarea unei desfășurări normale a întregii activități economice și sociale.”

Vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu

Cronica Sătmăreană anunța în 17 mai 1970 pe prima pagină vizita lui Nicolae Ceaușescu la Satu Mare, „Tovarășul Nicolae Ceaușescu în mijlocul cetățenilor din zonele calamitate de inundații”.

Materialul este semnat de Mircea S. Ionescu, Paul Diaconescu, Petru Uilăcan. Elicopterul a aterizat în apropierea podului de peste Someș la 16 mai, zi în care orașul era lipsit de curent electric și rețea telefonică.

„În cursul zilei de ieri, tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășii Gheorghe Pană, Virgil Trofin, Ilie Verdeț, Janos Fazekas și Iosif Banc a continuat călătoria operativă de lucru în zone afectate grav de inundația din Transilvania. (...)

La sediul Comitetului județean de partid și al Comandamentului pentru apărarea împotriva inundațiilor a fost o noapte albă, o noapte de activitate febrilă în care nu s-au închis ochii o clipă măcar.

În condiții extrem de grele, cu apa potabilă adusă de la Carei și din alte localități cu sacrificii mari, muncitorii fabricii de pâine au lucrat toată noaptea trimițând încă înainte de crăpătură zorilor pâine caldă populației. (...) Echipajele elicopterelor și-au continuat fără istov zborurile spre cartierele și satele inundate,

spre cele două trenuri oprite în împrejurimi de năvala apelor, transportând hrană, medicamente, salvând vieți. Ceasurile trec greu, dar gândul că la conducerea țării se veghează neîncetat, și se iau măsuri, că în curând aici va fi tovarășul Nicolae Ceaușescu dă curaj și încredere. (...)

Conducătorii de partid vizitează unul din sectoarele orașului greu lovite de calamitate. Se face un popas la unul din dispensarele de urgență constituite ad-hoc în sediul Tribunalului județean.

Aici se află sub îngrijire medicală peste 140 de bătrâni și copii din oraș și comunele inundate. Tovarășul Nicolae Ceaușescu se interesează de măsurile luate pentru îngrijirea bolnavilor, se întreține cu sinistrații. Este de-a dreptul emoționant schimbul de cuvinte avut cu mame care și-au văzut salvați ca prin minune copiii, cu gravide care au fost scoase din calea apelor în ultima clipă, cu bătrânii sortiți pieirii inevitabile dacă în ajutor nu le veneau echipele de salvare.

Primul secretar al Comitetului județean de partid Satu Mare, Iosif Uglar, informează pe tovarășul Nicolae Ceaușescu de situația inundațiilor și măsurile întreprinse pentru ajutorarea celor loviți de calamitate, și apărarea bunurilor obștești ale cetățenilor. Se arată, între altele, că în sprijinul a 24 de localități rurale complet inundate, a peste două treimi din oraș aflate sub ape, a altor comune și sate parțial lovite de furia valurilor au venit peste 120 de bărci și alte ambarcațiuni, mai mult de 300 autocamioane, peste 100 de tractoare și mai multe elicoptere. Au fost puse în afără de pericol aproape 4.000 de familii. Numai elicopterele au salvat în ultimele 24 de ore, peste 500 de persoane, îndeosebi copii și femei.

În ajutorul Comitetului județean de partid și al Comandamentului pentru apărarea împotriva inundațiilor, din însărcinarea tovarășului Nicolae Ceaușescu a sosit, încă înainte ca Someșul să-și fi ieșit din matcă, un grup de activiști ai Comitetului Central al Partidului Comunist Român și de stat, ofițeri superiori, conduși de tovarășul Vasile Patilineț, membru supleant al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R.

Pentru ajutorarea sinistraților au fost

luate măsuri de aprovizionare cu alimente și apă potabilă. Din județele Bihor, Sălaj și Maramureș s-au primit importante cantități de alimente și apă minerală pentru a fi distribuite populației. O contribuție însemnată la aprovizionarea sinistraților cu alimente o aduc cooperativele de producție din județ aflate în afara zonei inundațiilor. În oraș s-au amenajat 25 de puncte de desfășurare a produselor alimentare și a altor mărfuri, iar mai multe autocamioane-magazin se deplasează pe străzi. Aproape 1.000 de copii au primit adăpost și hrană în școli și alte instituții ale orașului ferite de ape, inclusiv în sediul Consiliului județean de partid.”

Acte de solidaritate

Rânduri emoționante prin sinceritatea și simplitatea lor, vădind înțelegerea deplină a unui om pentru alt om, dovezi de abnegație și dăruire găsim în paginile din 18 mai în Cronica sătmăreană, semnate de Ion Maștei.

„Unor asemenea oameni le mulțumea cu lacrimi în ochi muncitorul Vasile Malanca, sinistral în cartierul Iprofil, care a primit pe lângă ajutorul vital, care i-a salvat viața lui, soției, celor șapte copii ai săi, nenumărate asemenea atenții, constând în alimente și în haine. Când rămâi fără casă, n-ai nici un motiv de veselie. Mai ales când ai șapte copii. Dar m-a mișcat adânc în aceste zile, dovada de adâncă solidaritate pe care și-au manifestat-o față de mine toți cei în a căror ochi citeam înțelegere și compătimire. Lor le mulțumesc astăzi că trăiesc și că am încredere deplină în remedierea situației familiei mele în viitor.”

„Există momente, situații, aparent mărunte, dar pe care nu le uiți niciodată. Uneori un gest, un zâmbet, o privire, o întrebare la care n-ai primit răspuns.

Era vineri 15 mai, zi înnoată, rece, sumbră. Viiturile de apă vauau pe străzile Castanilor, Scânteii, Margaretelor, Trandafirilor...

În unele puncte soseau tractoare, ce minunate tractoare, roșii, medaliate cu aur la Leipzig, cu tractoriști oboșiți și câte o mică echipă-uneori din doi voluntari, uzi până la piele. Culegeau oameni de la ferestre, de pe acoperișuri, îi așezau în

remorcă și porneau mai departe. Oameni simpli care n-au vorbit nimănui nimic, despre ceea ce au făcut în aceste zile.

Atâtea fapte au rămas nespuse, știute doar de ei și de cei salvați.

Pe o stradă, pe apele vuinde, o stradă fără nume atunci, pentru că nivelul apelor trecuse de tăblița cu inscripția numelui străzii, doi puști în chiloți, fără cămăși, pe o plută improvizată din două camere de automobil și o scândură, vâsleau cu câte o bucată de scândură împotriva curentului. Au cules din nuc o fetiță și au pornit vâsbind din greu peste șuvoaiele turbate, cale de 1 km, până la uscat. Au lăsat-o în grija unor oameni și au pornit din nou, în mica lor mare aventură.

I-a întâlnit o echipă de salvare care acționa cu o barcă. Puștii așezau pe barca lor șubredă o bătrână din același nuc. Un membru al echipajului de salvare i-a întrebat cum îi cheamă. Puștii l-au privit, au zâmbit și au văslit mai departe. N-au spus cum îi cheamă. Au rămas așa, doi copii uzi, oboșiți, necunoscuți, făcând simplu o treabă de profund umanism, în fiecare oră cât un act eroic, de dimineața și până seara târziu.”

„Vineri spre seară, un om îmbrăcat în trening albastru înaintează greu împotriva curentului pe strada Castanilor. Apa îi ajunge până la subțiori. Are într-o mână o pâine, în cealaltă o sticlă cu lapte. Le ține sus ca să le ferească de apă. Intră la nr. 24. Aici sunt oameni mulți și copii. Urcă scările. Apa îi curge șiroaie din vestimente. Are buzele vinete de frig. Și-a predat darul prețios și a plecat. Câteva femei aveau lacrimi în ochi ... și i-au mulțumit, dar apele vauau turbat și le-a acoperit glasurile. Nu-l știau, un singur locatar l-a recunoscut în omul dintre valuri, pe maiorul de securitate Vrabie. În următoarele ore a mai venit cu alimente, le-a predat simplu: Pentru copii!”

Ospitalitate și umanism

Ovidiu Suci semnează în același număr al Cronicii materialul „Cu ospitalitate și umanism” anunțând care sunt lipsurile celor peste 850 de sinistrați cazați la Liceul nr. 3. Prin grija mai multor C.A.P.-uri și a voluntarilor, aceștia primesc alimente și speră ca Fabrica de sticlă Poiana Codrului să le compenseze lipsa paharelor.

„Liceul nr. 3 s-a transformat într-un adevărat azil al sinistraților, unde sunt cazate peste 850 de persoane, cărora li s-a asigurat hrana prin grija demnă de subliniat a C.A.P. Carei, Foieni, Urziceni, cât și a contribuției voluntare a locuitorilor care au adus camioane cu pâine, slănină, șuncă, ouă fierte, untură, zahăr, biscuiți, compot și se mai anunță și alte C.A.P.-uri din diferite comune să dea sprijin. Deși cursurile școlare sunt întrerupte, cadrele didactice sunt prezente în școală, dând sprijin în desfășurarea organizată a conviețuirii în comun. Se face încă un apel către cei cazați pentru folosirea imobilului în condiții civilizate, pentru păstrarea curățeniei și a disciplinei civice, colective.

La școala profesională de meserii au fost găzduite 260 de persoane cărora li s-a asigurat alimentația tot prin sprijinul C.A.P.-urilor. Un inconvenient se manifestă aici prin lipsa paharelor. Poate Fabrica de sticlă din Poiana Codrului îl va rezolva. Cazări masive ale sinistraților au mai fost făcute la Grupul școlar Unio, Școala profesională forestieră etc.”

Prof. Mihaela Sălceanu, muzeograf la Muzeul Județean Satu Mare

REȚETE

Coenzima Q 10 reduce vizibil ridurile fine și pe cele mai adânci

Protecția pielii noastre este asigurată și de așa numita Coenzima Q 10. Este faimoasă și pentru producția energiei celulare, precum și pentru succesul cu care luptă împotriva îmbătrânirii pielii.

Foarte multe reprezentante ale sexului frumos cred că pot întârzia îmbătrânirea tenului doar prin aplicarea consecventă a cremelor care conțin ingrediente active cunoscute, precum este și Coenzima Q 10, însă acest lucru este doar parțial adevărat. Cremele și serurile cu siguranță își fac datoria, în special cele care conțin ingrediente puternice, însă Coenzima Q 10 ajută pielea pe mai multe fronturi. Suplimentele alimentare bazate pe acest ingredient funcționează foarte bine, și nu doar pentru îngrijirea pielii și prevenirea sau tratarea semnelor ale trecerii timpului.

Conform unor studii efectuate, pe un eșantion de 33 de persoane, voluntare, s-a constatat faptul că grupurilor cărora li s-a administrat suplimente cu Coenzima Q 10, de concentrație 50 mg, respectiv 100 mg, au avut numeroase îmbunătățiri la nivelul pielii, comparativ cu grupul care a primit suplimente fără acest ingredient activ. Participanții care au luat suplimente cu Q 10 au observat că elasticitatea pielii s-a îmbunătățit considerabil, chiar și în perioadele de tranziție către un nou sezon. De asemenea, s-a observat că liniile fine au dispărut, iar că cele mai adânci s-au atenuat, precum și că pielea a fost mai netedă și mai luminoasă.

Cum funcționează acest ingredient activ?

Poate părea incredibil, însă Coenzima Q 10 de fapt stimulează reînnoirea celulelor, astfel încât tenul va deveni mai ferm, pielea va părea mai tânără, deoarece constant se produc celule noi. Trebuie menționat că acest ingredient activ este un puternic antioxidant care protejează împotriva radicalilor liberi, acele molecule agresive care atacă toate celulele corpului nostru, inclusiv pe cele ale pielii.

Practic, Coenzima Q 10 ajută pielea să se mențină corect echipată pentru a se apăra împotriva agresiunilor timpului.

De asemenea, acest ingredient activ ajută la buna funcționare a sistemului circulator, astfel că toxinele sunt eliminate mai ușor din organism, iar pielea primește toți nutrienții de care are nevoie.

În mod normal, această coenzimă este produsă natural de organismul uman, însă în cantitate tot mai mică pe măsură ce înaintăm în vârstă.

Doza zilnică recomandată de Coenzima Q 10 este de 50 până la 1200 de miligrame în cazul adulților, de regulă, împărțite în mai multe doze.

Specialiștii nu au stabilit până acum o doză ideală, însă se consideră că una standard presupune 100-200 de miligrame de Q10. Coenzima este solubilă în grăsimi, așa că este mult mai bine absorbită dacă este luată împreună cu alimente ce conțin ulei sau grăsimi.

Este important de știut că efectul clinic al acesteia nu este imediat, ci poate dura chiar și până la câteva săptămâni, până să fie vizibile, dar cu siguranță cele care iau constant aceste enzime vor fi deținătoarele unui ten de invidiat.

Pagină realizată de Mirela Filimon

Conform unor studii efectuate, pe un eșantion de 33 de persoane, voluntare, s-a constatat faptul că grupurilor cărora li s-a administrat suplimente cu Coenzima Q 10, de concentrație 50 mg, respectiv 100 mg, au avut numeroase îmbunătățiri la nivelul pielii, comparativ cu grupul care a primit suplimente fără acest ingredient activ. Participanții care au luat suplimente cu ingredientul activ au observat că elasticitatea pielii s-a îmbunătățit considerabil, chiar și în perioadele de tranziție către un nou sezon.

Ciorbă cu legume de vară

Ingrediente:

1 ceapă
sare
1 morcov
fire de leuștean
2 cartofi
suc de la 2 lămâi
1 rădăcină de pătrunjel
100 ml ulei
1 ardei gras
3 roșii
1 dovlecel mic
1 varză mică
1 mână de fasole păstăi

Mod de preparare:

Acest fel de ciorbă se poate prepara pe tot parcursul anului, deoarece legume proaspete se pot găsi oricând la supermarket. După ce acestea au fost tăiate mărunt, se pun în oala cu ulei încins. Este vorba numai despre ceapă, morcov, albitură și ardei gras. După ce acestea s-au înmuiat, se adaugă cartofii tăiați cu-

buri mici, fasolea păstăi ruptă și varza tăiată mai mare, și se lasă la călit cel mult 2 minute. Apoi se toară 2 litri de apă și se lasă pe foc, la fiert.

Când cartofii sunt destul de fierți, se adaugă și roșiile tăiate în opt, și dovlecelul tăiat cubulețe mărunte.

După ce au fiert roșiile și dovlecelul, oala se poate lua de pe foc, iar în ultimă fază se acrește, după preferințe, cu sucul de la cele două lămâi.

Deasupra se presară verdeață și se servește cu ardei iute, după preferințe.

Chifteluțe vietnameze

Ingrediente:

Pentru chifteluțe:
300 gr carne tocată de porc
sare
1 lingură de sos de pește
piper
2 lingurițe de sare
o lingură și jumătate de ulei
2 lingurițe de zahăr
1 cățel de usturoi
2 fire de ceapă verde tocată mărunt

Pentru sos:
3 linguri de zahăr
3 căței de usturoi
3 linguri de sos de pește
1 ardei iute tocat fin
85 ml apă
2 linguri de oțet
2 linguri de suc de lime

Mod de preparare:

Aceste chifteluțe se fac doar din carne de porc și se servesc, după preferințe, cu

orez, cu fidea din orez sau și cu legume trase la tigaie, peste care se pune un sos special. Toate ingredientele pentru sos se amestecă și se lasă de-o parte, apoi se iau toate ingredientele din lista pentru chifteluțe și se amestecă, mai puțin uleiul. Amestecul se împarte în 6 părți egale și se formează chifteluțele ușor aplatizate. Se gătesc într-o tigaie ușor încinsă, la foc mediu-mare și se lasă să se rumenească pe fiecare parte timp de 2-3 minute. Apoi se așează peste orez, fidea de orez sau legume, în funcție de ce ați ales, iar apoi se toarnă și sosul.

Prăjitură rapidă de ovăz Apă infuzată cu fructe

Ingrediente:

9 linguri de ovăz
3 banane foarte coapte
3 ouă
3 linguri de cacao

Mod de preparare:

Foarte potrivită pentru micul dejun, această prăjitură asigură energie pentru întreaga zi, chiar dacă nu conține făină de grâu și nici zahăr.

Bananele se pisează bine cu o furculiță, până se transformă în piure, apoi se adaugă ouăle și se omogenizează. Ovăzul se adaugă și el însă treptat, deoarece trebuie să iasă o compoziție uniformă, iar apoi se pune și cacao. Cuptorul se preîncălzește la 180-200 de grade, iar prăjitura se pune la cuptor timp de 20 de minute, după ce compoziția s-a turnat în formele preferate.

Se poate decora cu fulgi de migdale sau cu diferite tipuri de semințe, pentru un plus de aspect.

Ingrediente la alegere:
pere, zmeură și rozmarin
sau
semințe de rodie, fructe de kaki,
portocală și batoane de scorțișoară
sau
afine, castravete și lămâie
sau
pară, semințe de rodie și cuișoare

Mod de preparare:

Se toarnă apă într-o carafă și se adaugă fructele și celelalte ingrediente alese. Trebuie lăsat la infuzat cel puțin trei ore, la frigider. Dacă nu aveți destul timp la dispoziție și vă grăbiți, fructele alese se pot pune într-un recipient cu apă, câteva cuburi de gheață, agitați puțin și apa fructată plină de vitamine este gata.

Dacă alegeți combinația de apă cu pere, zmeură și rozmarin, trebuie să știți că este bună pentru sistemul imunitar și ajută la scăderea presiunii arteriale.

Combi-nația de semințe de rodie, fructe de kaki, portocală și batoane de scorțișoară menține pielea hidratată și luminoasă și curăță organismul de toxine.

Afinele, castravetele și lămâia grăbesc procesul de detoxifiere a organismului și accelerează metabolismul.

Pară, semințele de rodie și cuișoarele îmbunătățesc digestia și detoxifică organismul.

“Până la urmă, obligația și menirea unui dascăl este aceea de a fi mereu conectat cu studenții, ascultându-i mereu și încercând să se plieze pe așteptările, pe nevoile și exigențele lor mereu în schimbare, mereu mai mari și mai rafinate și mereu mai înalte ale acestora...doar așa - dincolo de competențele și abilitățile specifice domeniului nostru cu care ne dăm silința să-i ”inarmăm” pe studenții noștri în cadrul orelor de curs, de seminarii și lucrări practice - poți să-i încurajezi, să-i motivezi, să le insuflă încrederea în forțele proprii, în posibilitățile lor de a schimba lumea și domeniul pe care l-au îmbrățișat.”

INTERVIU

Prof. universitar dr. Ștefan Dezsi: “Nu există înălțimi de neatins, ci doar aripi prea scurte”

Profesia de cadru didactic este una profundă. Solicită calități speciale, care se pot forma și dezvoltă doar dacă persoana respectivă dorește, cu adevărat, să fie profesor

În acest număr al Suplimentului Informația de Duminică vă propunem un interviu cu un profesor universitar din cadrul Facultății de Geografie, de la Cluj, Ștefan Dezsi, care vorbește despre meseria de a fi dascăl, precum și impactul pe care pandemia de COVID-19 l-a avut asupra turismului.

- Pentru începutul discuției noastre, aș dori să vă adresez una dintre cele mai dificile întrebări: cine este omul Ștefan Dezsi?

- Dificilă întrebare, e-adevărat...pentru a căuta un răspuns la o problemă aparent simplă și, totuși, atât de complicată sunt nevoit să ”plonjez” până departe în trecutul meu, în anii de început ai călătoriei mele prin această viață...cred că, definitiv pentru mine ca și ”om” a fost și va rămâne mereu provocarea de a încerca să mențin, să conserv - cât mai puțin afectată de trecerea timpului și de confruntarea cu atâtea locuri, oameni, evenimente conjuncturi pe care viața și le scoate în față și cărora încerci să le faci față - acea modestie, acea curățenie sufletească, acea simplitate care au definit viața la țară din vremea copilăriei mele și care, am realizat ceva mai târziu, desigur, au reprezentat reperele morale care mi-au ghidat pașii în viață. Tot acolo, la țară, am învățat - de la părinții mei unici, de la dascălii mei minunați, de la oamenii deosebiți ai comunității în care am crescut și care și-au pus amprenta asupra formării mele ulterioare, pe toate palierele care mă definesc acum - că viața este o luptă, că trebuie să îți propui obiective mari și să lupți cu determinare și consecvență pentru a le realiza, că nu există înălțimi de neatins, ci doar aripi prea scurte...și că doar pregătindu-te temeinic poți să atingi acele înălțimi...acolo, de la ei, am învățat că a încuraja, a încerca să cultivi încrederea oamenilor în forțele lor, a motiva și a încerca să inspiri sau să ”molipsești” pe alții prin puterea exemplului personal este ceea ce te ajută să devii puternic și te face să te simți util celorlalți, comunității, să mergi mereu înainte, să privești mereu cu încredere spre viitor...acolo am înțeles că fiecare dintre noi trebuie să fim schimbarea pe care o dorim la lume...adică să ceri altora doar ceea ce dorești și poți să dăruiești...mi-am făcut din asta o profesie de credință și mi-am propus, și cred că, în cea mai mare parte am reușit, să o urmez...

- Vă aduceți aminte de momentul în care ați decis să deveniți profesor? Ce anume va determinat să îmbrățișați această profesie? Ați dorit să urmați o altă cale?

- Sincer să fiu, la vârsta la care, de regulă, trebuie să decizi calea pe care dorești să urmezi în viață, a deveni profesor nu a fost prima mea opțiune...asta, cel mai probabil, și pentru faptul că am absolvit un liceu cu profil medical (am și lucrat ca și asistent medical timp de aproape trei ani după absolvirea liceului și satisfacerea stagiului militar), motiv pentru care părinții m-au îndrumat înspre a continua în domeniul medical...ei doreau să devin medic, așadar...însă viața a avut alte planuri pentru mine...povestea este puțin mai complicată, în fine...însă, acum, dacă ați adus vorba, retrospectiv privind, cred că dacă m-ar fi întrebat cineva în perioada de final al ciclului liceal dacă aș dori sau dacă mi-ar plăcea să devin profesor, cel probabil ca răspunsul meu nu ar fi fost unul vehement negativ, ci m-ar fi obligat la o reflecție mai profundă asupra acestei probleme...și asta deoarece în adâncul sufletului meu am avut mereu dorința de a

Ștefan Dezsi se declară mulțumit de parcursul profesional, de viață și își dorește să poată lăsa mereu, în urma sa, ”loc de bună ziua”

împărtăși cu alții ceea ce știu eu și, de asemenea, să aflu și să învăț cât mai mult de la alții...ceea ce, în esență, fac zi de zi, acum ca și dascăl, profesie care imi permite să imi ”exersez” mereu ambele ipostaze: aceea de a dăruii studenților mei ceea ce știu, din acumulările și experiența mea profesională și de viață și, deopotrivă, să învăț mereu de la ei câte ceva și nu doar strict în privința unor informații proprii domeniului și disciplinelor din portofoliul meu didactic, cât și pe multiple alte paliere care fac, până la urmă, parte din viața și preocupările unui tânăr al zilelor noastre, care se confruntă și trebuie să facă față atâtor provocări, atâtor necunoscuturi, care caută să-și găsească drumul în viață, într-o lume aflată într-o dinamică continuă și din ce în ce mai accelerată.

- Ce anume presupune a fi profesor?

- În primul rând pasiune, dedicație, echilibru, empatie, dorință de a crea punți de comunicare și o legătură cât mai apropiată, sinceră și deschisă cu studenții tăi, de a trăi prin și pentru ei. Până la urmă, obligația și menirea unui dascăl este aceea de a fi mereu conectat cu studenții, ascultându-i mereu și încercând să se plieze pe așteptările, pe nevoile și exigențele lor mereu în schimbare, mereu mai mari și mai rafinate și mereu mai înalte ale acestora...doar așa - dincolo de competențele și abilitățile specifice domeniului nostru cu care ne dăm silința să-i ”inarmăm” pe studenții noștri în cadrul orelor de curs, de seminarii și lucrări practice - poți să-i încurajezi, să-i motivezi, să le insuflă încrederea în forțele proprii, în posibilitățile lor de a schimba lumea și domeniul pe care l-au îmbrățișat.

- Se poate observa faptul că sunteți un profesor dedicat, studenții apelează cu încredere la dumneavoastră când vine vorba despre coordonarea anumitor lucrări științifice. Povestii-ne despre momentul în care ați obținut titlul de doctor în geografie și cum anume v-ați simțit când ați ajuns pentru prima dată la catedra facultății.

- Titlul de doctor l-am obținut în anul 2004, după câțiva ani de muncă asiduă, de eforturi susținute și multe sacrificii în plan personal și familial, derulat în paralel cu o intensă activitate didactică, de cercetare

voioasă și implicare mai activă, să își dorească și să poată da tot ceea ce ei mai bun, pentru că eu cred că fiecare dintre noi are o un rol, o misiune în această lume și că oricine trebuie să își caute și să își găsească ”un loc sub soare”, locul său, cel care i se potrivește cel mai bine, unde este cel mai util și unde se poate împlini.

- Aveți anumite dorințe, pe viitor, în domeniul profesional și nu numai?

- Dorința cea mai mare, asemenea oricărui dascăl care își iubește și respectă studenții, este de a-i vedea că își propun să îndrăznească - desigur, în virtutea unei consistente pregătiri profesionale, dublate de calități umane și morale la înalte standarde, la care încerc să contribuie cât pot de mult și eu pe tot parcursul studenției lor - să îndrăznească să aspire și să reușească să acceseze cele mai înalte poziții în profesia pentru care s-au pregătit și la care mi-am adus și eu, măcar puțin, aportul...prin ei, mă împlinesc și eu...și, din fericire, există multe exemple de foști studenți ai facultății noastre care au reușit acest lucru, unii în modul cel mai strălucit și, nu mă îndoiesc, numărul acestora va crește de la un an la altul.

- Anul 2020 a fost o piatră de încercare pentru toată lumea. Într-un timp foarte scurt a trebuit să învățăm să ne adaptăm la situații neprevăzute. După părerea dumneavoastră, cum s-a adaptat mediul universitar la această situație? Cum v-ați adaptat dumneavoastră, ca profesor, la această situație?

- Este foarte adevărat...anul 2020 a fost unul atipic, pandemia indusă de SARS-COV2/COVID-19 ne-a luat pe toți pe nepregătite, indiferent de domeniul în care activăm...toți am fost afectați, în varii maniere și ponderi, iar în învățământ, acolo unde comunicarea directă și interacțiunea sunt ingrediente obligatorii ale unui demers de succes, cu atât mai mult...în ceea ce mă privește, mi-am propus și impus de la bun început să văd în toată această bizară conjunctură în care ne-am văzut nevoiți peste noapte să evoluăm, o provocare și o oportunitate, deopotrivă, care mă obligă să caut soluții, să încerc să mă adaptez, să găsesc acele căi care să asigure o limitare cât mai eficientă a impactului negativ indus de mutarea activităților în mediul online și surmontarea acestora atât cât a fost posibil, astfel încât activitățile didactice și pregătirea studenților să fie cât mai puțin afectate...am încercat să văd ”partea plină a paharului” și să îi fac și pe colegi și studenți să perceapă și să abordeze noua situație într-o astfel de cheie, sugerându-le să vadă nu doar neajunsurile, ci mai ales beneficiile asigurate de noile facilități ale tehnologiei informaționale care, chiar cu limitările inerente, ne-au permis totuși să ne continuăm activitatea, astfel încât parcursul de viață și profesional al studenților noștri să nu fie afectat sau să fie afectat cât mai puțin posibil...gândiți-vă doar la faptul că acest lucru nu ar fi fost posibil doar cu câțiva ani în urmă...

- Având în vedere că predați un domeniu atât de vast precum turismul, după părerea dumneavoastră, cum considerați că va evolua această ramură a economiei după „anul pandemiei”? Care tipuri de turism credeți că sunt cele mai afectate?

- Mereu spun că turismul - în pofida faptului că a fost, alături de transporturi, cel mai afectat domeniu de activitate - va redeveni curând ”ceea ce a fost și mai mult decât atât” (parafrazându-l pe domnitorul Petru Rareș, fiul Ștefan cel Mare). Pentru omul modern și mai ales pentru cel ce își duce existența într-un mediu urban din ce în ce mai aglomerat, mai poluat și mai stresant, turismul nu mai este un hobby, ci a devenit o necesitate obiectivă indusă de faptul că acesta este supus unei presiuni ale mediului din ce în ce mai ridicat, pe

multiple planuri...iar evadarea din acest cotidian la ale cărui ”rigori” nu a avut încă suficient timp să se adapteze, îl obligă să caute evadarea și măcar pentru câteva ore (la sfârșitul zilei), pentru câteva zile (la sfârșit de săptămână) sau o săptămână-poate două (în vacanță sau concediu) pentru a-și ”încărca bateriile” astfel încât să mai poată ”suporta” încă o zi, o săptămână, o lună sau un an ”carnavalul”...și ciclul se reia iar și iar generând fluxuri convergente din ce în ce mai consistente numeric spre destinații din ce în ce mai diversificate, mai exotice, mai îndepărtate...astfel, ca urmare a evoluției societății moderne, turismul își va consolida nu doar statutul de ramură a cărei eficiență economică și socială se va re poziționa pe un traiect ascendent, ci și cea mai sigură modalitate de conservare a ființei umane însăși...Ca să revin la a doua secvență a întrebării, este evident faptul că ultimul an ne-a dovedit tuturor că acele forme de turism a căror practicare generează mari concentrații de populație (îndeosebi turismul litoral estival, cel de evenimente/festivalier, dar și cel cel de afaceri și congrese) au avut cel mai mult de suferit, datorită obligativității respectării regulilor de distanțare fizică. La polul opus, s-au poziționat desigur, cele derulate în spații mai largi, mai aerisite, mai puțin aglomerate, care au reușit să asigure o mai mare intimitate și distanțare fizică, adică majoritatea formelor de turism în care componenta ecologică a fost ”vioara întâi”: turismul rural și agroturismul, turismul recreativ și de agrement derulat în zonele montane (îndeosebi speoturismul și turismul de drumeție pietonală), dar și în zona deltaică, chiar și cel itinerant cu tentă culturală...totodată, pandemia a obligat la reflexie și acțiune rapidă pe toți antreprenorii din turism, iar cei care au fost mai flexibili, care au refuzat să se resemneze, care n-au stat prea mult în expectativă așteptând să treacă perioada de la sine aceasta foarte dificilă, ci și-au propus să fie inovativi, care s-au ”încăpățânat” să caute cât mai repede soluții eficiente care să răspundă eficient noii conjuncturi și neașteptatelor provocări, restricții și reguli specifice, nu numai că vor ”supraviețui” acestei perioade deosebit de dificile, ci vor ieși mai întăriți și mai pregătiți pentru a face față unei competiții care va deveni din ce în ce mai acerbă și mai dură și în acest domeniu...

- Dacă v-ați întâlni cu dumneavoastră, cel de la 20 de ani, ce v-ați spune? Ați avea ceva să vă reproșați?

- În privința profesiei nu am ce-mi reproșa prea multe, dimpotrivă...în pofida faptului că, așa cum spuneam mai devreme, inițial nu am vizat-o neapărat...acum pot chiar să afirm că am ales ”calea cea dreaptă”, care mă definește și mă împlinește nu doar profesional, ci și sufletește. Iar asta este, până la urmă, cel mai important! Sigur, ar fi fost ideal dacă aș fi putut organiza și gestiona mai eficient și, mai ales, prioritiza anumite lucruri în anumite momente ale vieții profesionale și de familie, însă, de cele mai multe ori, acestea au depins poate mai puțin de mine și mai mult de cei din jurul meu, de anumite conjuncturi și situații concrete din diferite perioade ale vieții...Însă, chiar dacă întotdeauna este loc de mai mult și de mai bine, una peste altă, mă declar destul de mulțumit de parcursul meu profesional și de viață și sper că o să pot lăsa mereu în urma mea ”loc de bună ziua” pentru toți cei cu care am colaborat și cu care am interacționat.

A semnat Daniela C.

RELIGIE

“După anul 1990, Părintele Patriarh Teoctist a folosit libertatea pentru a urma tradiției românești privind prezența activă a Bisericii în societate. A răspândit lumină și speranță prin multele biserici construite din temelie, prin multe canonizări de sfinți români, prin reintroducerea religiei în școlile publice, prin reactivarea asistenței religioase a preoților de caritate în unitățile militare, în spitale și în penitenciare, prin înființarea multor centre social-filantropice pentru persoanele defavorizate, precum și prin înființarea de cabinete ori centre social-medicale” - Patriarhul Daniel

Teoctist Arăpașu, al cincilea Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române

Teoctist Arăpașu s-a născut la 7 februarie 1915, în satul Tocileni, județul Botoșani, în familia țăranilor Dumitru și Marghioala. La botez i s-a dat numele de Toader. A murit în ziua de 30 iulie 2007, la ora 17, la Institutul Clinic Fundeni, în urma unui stop cardiac, suferit ca urmare a complicațiilor apărute după operația de prostată la care a fost supus în cursul aceleiași zile. A fost înmormântat în Catedrala Patriarhală din București.

Încă de mic, Teoctist Arăpașu a fost atras de viața mănăstirească, deoarece mergea adesea împreună cu părinții săi la Mănăstirea Vorona, din apropierea ținuturilor natale. A urmat școala primară în satul natal, iar în ziua de Duminica Tomii a anului 1928 a intrat ca frate la Schitul Sihăstria Voronei, județul Botoșani.

La 14 septembrie 1931, ziua Sfintei Cruci, este admis la Seminarul monahal de la Mănăstirea Neamț, iar între anii 1932 - 1940 a urmat cursurile Seminarului monahal de la Mănăstirea Cernica, de lângă București, fiind printre premianți. La vârsta de 20 de ani (6 august 1935) s-a călugărit la Mănăstirea Bistrița, județul Neamț, primind numele Teoctist. Doi ani mai târziu, la 4 ianuarie 1937, a fost hirotonit ierodiacon pe seama acestei mănăstiri, de către arhiepiscopul Ilarion Mircea Băcșoanul în Biserica „Precista” din Roman.

După terminarea cursurilor Seminarului de la Cernica, în 1940, s-a înscris la Facultatea de Teologie din București, obținând titlul de licențiat în anul 1945, cu calificativul „Magna cum laudae”. În perioada studenției a îndeplinit diferite funcții în administrația Arhiepiscopiei Bucureștilor, ca arhidiacon, prin bunăvoința Patriarhului Nicodim. Cu data de 1 martie 1945, a fost transferat, la cerere, la Centrul eparhial Iași, unde este hirotonit preot (ieromonah) în ziua de 25 martie 1945 pe seama Catedralei Mitropoliei de către arhiepiscopul Valeriu Moglan Botoșeneanul. Între anii 1945 - 1947 a urmat, la Iași, cursuri la Facultatea de Litere și Filosofie a Universității. În anul 1945 a fost înălțat la rangul de arhimandrit și numit Mare Eclesiarh, exarh al mănăstirilor (1946 - 1948) și Vicar mitropolitan (1948 - 1950) de către Arhiepiscopul - vicar al Moldovei Iustinian Marina - Vasluiuanul.

Ajunghând Iustinian Marina Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, în anul 1948, îl alege în 1950, la București, ca Episcop - vicar Patriarhal, hirotonindu-l într-un arhieru, la 5 martie 1950, în biserica Sfântul Spiridon-Nou, din București, cu titlul de Botoșeneanul. Între anii 1950 - 1954, Teoctist Arăpașu a funcționat ca rector al Institutului Teologic de Grad Universitar din București, concomitent cu funcțiile de Vicar Patriarhal și Vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor. Ca bun gospodar a contribuit la restaurarea și redarea în folosință a multor lăcașuri de cult de pe teritoriul Arhiepiscopiei, ca Mănăstirea Dealu, Viforăta, Sinaia, Căldărușani, Ciorogârla, Ghighiu etc. La 28 iulie 1962 a fost ales ca Episcop al Aradului, Ienopolei și Hălmeagului, fiind instalat în ziua de 17 septembrie, ocupându-se și îngrijindu-se de mănăstirile Hodas-Bodrog, Prislop și Sfântul Simeon. A avut sub jurisdicție și vicariatul de la Gyula, precum și două

În cei 45 de ani de activitate ca ierarh, s-a preocupat nu numai de probleme administrative și economice, ci și de restaurarea unor monumente de artă bisericească din cele patru eparhii pe care le-a condus (Îndeosebi Putna, Bistrița, Slatina, Râșca, Gorovei, Vorona, Mitropolia Veche, Bărboi, toate în Arhiepiscopia Iașilor) și de organizarea unor muzee bisericești și a cititorit o biserică în localitatea Victoria (jud. Botoșani)

Patriarhul Teoctist Arăpașu alături de Papa Ioan Paul al II-lea cu ocazia vizitei pe care suveranul pontif a făcut-o în România în 1999

protopopiate din Banatul Sârbesc. Ulterior a fost ales ca Episcop al Arhiepiscopiei Ortodoxe din America și Canada, dar nu a putut ocupa acest scaun, deoarece autoritățile comuniste nu i-au permis ieșirea din țară.

Între 12 decembrie 1969 și 10 ianuarie 1971 a fost locțiitor de Episcop al Oradei, desfășurând o bogată activitate. La 28 ianuarie 1973 a fost ales ca Arhiepiscop al Craiovei și Mitropolit al Olteniei, înscăunarea având loc la 25 februarie. Arhiepiscopia Craiovei a cunoscut, în această perioadă, o înflorire deosebită. A fost construit noul local al

februarie 1982 a fost și locțiitor al Mitropoliei Ardealului în urma retragerii, pe motiv de boală, a Mitropolitului Nicolae Mladin. Astfel a ajuns să arhipăstorească în toate ținuturile țării, ceea ce i-a fost de mare folos atunci când, după trecerea la cele veșnice a Patriarhului Iustin Moisescu, la 31 iulie 1986, a devenit locțiitor de Patriarh, la 9 noiembrie 1986 fiind ales ca Patriarh și apoi la 16 noiembrie întronizat ca Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungrovlahiei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române. A parcurs toate treptele bisericești și a trecut prin toate, de la cea mai de jos până la cea mai de sus.

În calitate de Întâistătător al Bisericii Ortodoxe Române a desfășurat o bogată și variată activitate în slujba Bisericii noastre strămoșești, în afirmarea valorilor ortodoxiei românești în viața poporului român și în lumea creștină. A reprezentat ecumenismul românesc, făcând parte din mai multe delegații sinodale care au vizitat alte Biserici, cum ar fi: Biserica Ortodoxă din Finlanda - 1971, Biserica Ortodoxă Siriană a Răsăritului, din Malabar - India, 1976, Biserica Ortodoxă Rusă - 1978, Arhiepiscopia misionară din America - 1978, Biserica Bulgară - 1983, Biserica Armeană - 1983, Patriarhia Rusă - 1988, Vatican - 1989, Cipru - 1996, Polonia - 2000, Rusia - 2000 etc. A participat la Conferința mondială a Comisiei „Credință și Constituție” a Bisericilor, la Montreal - 1963, vizitând cu acest prilej parohiile românești din Canada. A participat la întâlnirea ecumenică de la Chantilly - Franța, 1978, la a VIII - a Adunare Generală a Conferinței Bisericilor Europene din Chania - Creta - 1979, când a fost ales membru în comitetul consultativ. A fost prezent la a II - a Conferință panortodoxă presinodală de la Chambesy - 1982, și la lucrările prezidiului și comitetului consultativ de la Oxford.

O grijă deosebită a manifestat-o față de românii ortodocși din diasporă. În 1992 a reactivat Mitropolia Basarabiei, la 10 ianuarie 1993 a fost înființată Mitropolia Ortodoxă Română pentru Germania și Europa Centrală, iar în 1999 a înființat Episcopia Ortodoxă Română din Ungaria. Ca recunoștință a acestui fapt i s-au conferit ordine bisericești de către Patriarhiile: Ierusalimului, Antiohiei, Moscovei, Serbiei și de către Arhiepiscopii: Greciei, Ciprului, Cehoslovaciei, Finlandei, precum și din partea altor Biserici creștine.

În anul 1988, Teoctist Arăpașu a fost premiat de către Academia Română pentru tipărirea ediției jubiliare a Bibliei de la București din 1688, iar la 5 ianuarie 1989 a făcut o vizită, la Vatican Papei Ioan Paul al II-lea. În urma Revoluției române din decembrie 1989, din cauza atacurilor care au venit asupra sa, s-a retras din scaunul patriarhal, pentru scurt timp, în ianuarie 1990. În ziua de 11 februarie 2000, într-un interviu acordat la BBC, a regretat distrugerea bisericilor ce a avut loc în timpul regimului comunist și a cerut iertare poporului român că nu a reușit să salveze aceste edificii în ciuda concesiilor pe care le făcuse autorităților regimului comunist, zicând: “Cer personal, iertare. O fac acum, intrucât nu am avut curajul să o fac mai devreme... Simt toată povara păcatului meu, din cauza suferințelor pe care acest lucru l-a provocat unui număr mare de credincioși...” (Service Orthodoxe de Presse nr. 246, martie 2000, p. 5). Întors la Palatul Patriarhal s-a preocupat

de introducerea religiei în școlile laice, de acordarea asistenței religioase în armată, spitale, penitenciare, aziluri de bătrâni, orfeline și a dat o amploare deosebită restaurării și construirii de biserici, precum și proiectului Catedralei Neamului.

În anul 1995, la 2 iunie, a primit titlul academic de „Doctor Honoris Causa” al Universității din Oradea și tot în acel an i-a fost conferit același titlu academic și de către Universitatea din București. Statul român i-a acordat Ordinul Steaua României în rang de Mare Cruce, în mai 1999.

Teoctist Arăpașu a fost ales membru al Academiei Române în ziua de 17 decembrie 1999, în același an a primit titlul de „Doctor Honoris Causa” al Universității din Pitești. Teoctist Arăpașu l-a invitat în țara noastră, în mai 1999, pe Papa Ioan Paul al II-lea. Cu acest prilej, suveranul pontif a spus două sintagme: „Grădina Maicii Domnului” pentru România și “megieși”, adică vecini, referindu-se la popoarele română și poloneză. Facultatea de Teologie din cadrul Universității Catolice din Lublin a oferit Patriarhului Teoctist titlul de „Doctor Honoris Causa”, la 7 noiembrie 2000. În luna august 1999 a organizat la București Adunarea reprezentanților tuturor cultelor creștine și necreștine sub deviza „Oameni și Religii - Pacea este numele lui Dumnezeu”. Teoctist Arăpașu este al 78-lea Mitropolit al Ungrovlahiei și al 5-lea Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române. A publicat studii, articole, cuvântări în Ș “Biserica Ortodoxă Română”, “Glasul Bisericii”, “Mitropolia Moldovei și Sucevei”, “Mitropolia Olteniei”, “Mitropolia Banatului”, “Telegraful Român”, precum și cărți de cult, manuale, pastorale, cărți de rugăciuni. Scrierile sale numără peste 600 de titluri.

Lucrări de referință: Mitropolitul Iacob Putneanul, făclier al Ortodoxiei românești, al năzuințelor de unitate națională și de afirmare a culturii române, Mănăstirea Neamț, 1978; Dumnezeiasca Liturghie, reeditare transliterată a lucrării omonime a Mitropolitului Dosoftei, cu un amplu studiu introductiv, Iași, 1980; Reeditarea Bibliei de la București, București, 1988 și ediția a 2-a, 1998, cu un „Cuvânt înainte”; Opera Sfântului Vasile cel Mare în evlavia credincioșilor ortodocși români, în volumul Ortodoxia românească, București, 1992; Pe treptele slujirii creștine, 11 volume; Sfinții în Biserica Ortodoxă, în volumul „Canonizarea unor sfinți români”, București, 1992; Pe treptele slujirii creștine, 11 volume; Slujind altarul străbun, vol. I, București, 1992; Conștiința prezenței lui Dumnezeu în creație îl împiedică pe om de a explora iresponsabil natura, în „Vestitorul Ortodoxiei”, nr. 188, 15 - 30 sept. 1997; Biserica și valorile euro-atlantice, în „Almanahul Bisericesc”, București, 2002. Cu binecuvântarea sa, a văzut lumina tiparului o serie de lucrări cu caracter teologic și istoric; Sfinții români apărători ai legii străbune, București, 1987; Biserica Ortodoxă Română. Monografie album, București, 1987 (cu versiune engleză și franceză).

Bibliografie:

1. * * * * * - **Enciclopedia marilor personalități din istoria, știința și cultura românească de-a lungul timpului și de pretutindeni.** Volumul XII Înălți Prelați, Teologi și Sfinți ai Poporului Român, Editura Geneze, București

Mircea Pîrlea
Lacrima Teocan Istrăuan
Prof. Dr. Ioan Corneanu

Denumirea "Casa Albă" a fost adoptată oficial abia în anul 1901. Anterior, clădirea a fost cunoscută sub diverse denumiri, precum "Casa Președintelui" sau "Reședința executivă". Cel care a hotărât folosirea denumirii "Casa Albă" a fost președintele Theodore Roosevelt. Deoarece aproape fiecare stat avea o reședință executivă, locuiește de guvernator, Roosevelt credea că o denumire unică, precum "Casa Albă", este mai demnă de președintele Statelor Unite ale Americii.

ISTORIE

John Adams, considerat unul dintre Părinții Fondatori ai Statelor Unite ale Americii

Urmare din numărul trecut

În 1771, se decide însă să părăsească viața politică, dar numai după 16 luni de semi-retragere revine la Boston.

În mai 1773, radicalii l-au ales în Consiliul Guvernatorului (Governor's Council) fiind implicat în unele manevre patriotice. John Adams s-a bucurat când bostonienii au aruncat ceaiul în mare în celebra "Partidă de ceai de la Boston" din 1773. În acest fel a revenit la parteneriatul cu radicalii și a devenit delegat al primului Congres Continental în 1774. În următorii trei ani la Philadelphia, Adams a forțat congresul să ia măsuri concrete care urmau să ducă la separarea coloniilor de Anglia. El a impus cu succes numirea lui George Washington în calitate de comandant al forțelor Coloniale și crearea unei forțe navale care să concureze supremația Angliei pe mare. În comitet și a trebuit să recomande principiile de politică externă și a ajutat la scrierea rezoluțiilor din 10 mai 1776 care declarau America independentă; de asemenea, a apărut Declarația de Independență în timpul dezbaterilor din Congres. În calitate de președinte al Comitetului pentru Război și Armament timp de un an (1776-1777), Adams a încercat să echipeze armata. Important pentru cauza revoluționară a fost și corespondența extinsă precum și scrierile publicate. Lucrările sale Novanglus (1774-1775) și Gândul despre Guvern (1776) subliniau principiile libertății și ordinii pentru Americani.

Primul vice-președinte a devenit al doilea Președinte al Statelor Unite ale Americii

În cursul anului 1789, la primele alegeri ținute sub noua constituție, a fost ales vice-președinte al SUA, confirmându-i-se poziția națională de al doilea om după președintele Washington.

În 1792 a fost reales și iar a acceptat responsabilitățile de vice-președinte cu energie și seriozitate. Adams a prezidat Senatul SUA și adeseori a avut votul decisiv pentru măsuri care să sporească puterile guvernului național, în general, sau acelea ale președinției în particular.

Adams a conferențiat în senat despre îndatoririle acestuia. A publicat o serie de eseuri Discursuri despre Davila (1791) care comentau în mare dezordinea civilă cu referință specială la revoluția franceză. Spre deosebire de Washington, Adams avea rivali la președinție și ar fi trebuit să fie mai flexibil. În schimb, el i-a permis lui Alexander Hamilton să-și asume conducerea partidului federalist în vreme ce încerca să se retragă din politica partizană asociindu-se chiar cu criticii ai partidului. În timpul campaniei prezidențiale din 1796 Hamilton a încercat în secret să-l substituie pe Thomas Pinckney lui Adams și astfel a divizat partidul.

Ca rezultat alegerea era extrem de aproape: Adams a câștigat președinția cu trei voturi electorale (71 la 68) asupra republicanului Jefferson care în cadrul sistemului electoral la timpul respectiv în uz, a devenit vice-președinte.

Adams și-a început mandatul pe 4 martie 1797. Foarte conștient de victoria lui fragilă, el a căutat să instaureze armonia politică. În cuvântul inaugural, urmărind evoluția națiunii, a afirmat credința lui în republicanism și a chemat

oamenii să pună capăt politicii partizane. El a încercat să ajungă la un acord cu Jefferson, să-i concilieze pe adepții lui Hamilton și să dea un curs pașnic controverselor cu Franța asupra tratatului lui John Jay. Dar a întâmpinat mari greutăți. În calitate sa de prim președinte care a urmat unui altuia, Adams nu avea experiență în organizarea cabinetului așa că a decis să păstreze cabinetul mediocru al lui George Washington, parțial pentru că dorea să-i reconcilieze pe federaliști și pentru că știa cât de greu este să găsești oameni buni care să facă servicii.

Cabinetul era federalist și chiar mai mult Hamiltonian în ceea ce privește loialitatea. Adams nu și-a dat seama pe deplin de pericolele inerente ale acestei situații până în 1799 când cabinetul și-a violat încrederea lucrând împotriva politicilor lui Adams.

Cum relațiile cu Franța se înrăutățeau a trebuit să recomande pregătiri pentru apărare în timp ce negocierile pentru pace continuau. Deși i-a iritat pe republicani el și-a menținut politica de pace și de pregătire chiar după ce Directoratul Francez i-a insultat pe trimișii Americani și a început să rețină vasele americane. În ianuarie 1798 el a propus crearea unui departament naval și a cerut fonduri pentru a pune armata pe picior de război. Reprimarea de către Adams a capturării de către francezi a navelor Americane a fost populară o perioadă și federaliștii au câștigat alegerile pentru Congres în 1798.

Deși Congresul nu a declarat război Adams și-a continuat pregătirile militare, alegându-i pe George Washington, Henry Knox, Charles Cotesworth Pinckney și Alexander Hamilton să fie generalii armatei. Dar în timp ce Adams vizita Quincy cabinetul a decis să-l facă pe Alexander Hamilton al doilea la comandă după George Washington. Adams și-a dat seama de semnificația acestei manevre, el a realizat că controlul armatei trecea în subordinea lui Alexander Hamilton (mai ales pentru că Washington nu era așteptat să mai participe la vreo bătălie) și, mai mult decât acum, a văzut spectrul militarismului.

În timp ce Adams și dădea seama complet de ceea ce se întâmpla, a primit vesti din Europa că Franța intenționează să reia negocierile. În februarie 1799 l-a nominalizat brusc pe William Vans Murray ca trimis special spre stupefacția adepților lui Hamilton.

Dezbaterile asupra acestei acțiuni a fost dură și Adams a făcut un compromis acceptând să numească o comisie în loc de un singur delegat dar a rezistat presiunilor lui Alexander Hamilton, ambasadorului britanic și ai unor membri din cabinet. În cele din urmă comisia a încheiat un tratat cu Franța pe 30 septembrie 1800. Adams reușe să preîntâmpine un război cu Franța și să păstreze neutralitatea țării. Negocierile tratatului au divizat partidul și federaliștii au considerat efectul acestor divizări în alegerile din 1800.

Când doi membri ai cabinetului și-au arătat neloialitatea față de Adams el le-a forțat demisia fără nici o delicatețe politică. Acțiunea sa dură i-a înfuriat pe Hamiltonieni care și-au clamat sentimentele în public alăturându-se comportamentului nediplomatic al președintelui.

Republicanii conduși de Jefferson și Aaron Burr s-au bucurat de această situație dificilă a federaliștilor. Adams a

Istoricul Robert Rutland conține despre Părinții Fondatori: „Madison a fost un mare intelectual ... Jefferson irevocabilul idealist and Franklin cel mai încântător și versatil geniu ... dar Adams a fost cel mai captivant părinte fondator din majoritatea punctelor de vedere

fost incapabil să-și asume responsabilitățile de șef de partid.

Rezultatele alegerilor au reflectat această slăbiciune. Federaliștii au pierdut președinția în favoarea lui Jefferson și a republicanilor cu opt voturi electorale (73 la 65) și de asemenea au pierdut Congresul.

Închiderea unei file importante din istoria Americii

Adams a pierdut președinția în favoarea vieții private în Quincy; și-a regăsit simțul umorului și și-a servit țara într-un alt mod. A devenit președinte al societății de arte și științe din Massachusetts, al societății pentru promovarea agriculturii. Corespondența sa cu Jefferson și Benjamin Rush sunt monumente de erudiție care relevă o personalitate încântătoare care putea să fie și militantă și drăgăstoasă în câteva zeci de rânduri vioaie.

John Adams a murit la Quincy pe 4 iulie 1826 la a 50-a aniversarea a Declarației de Independență.

Jefferson a murit în aceeași zi. John Adams a fost toată viața lui un tiran, cu un temperament exploziv, niciodată mulțumit, niciodată satisfăcut cu ce i se oferea deși nici el nu știa exact ce vrea. Scrierile lui (scrisori, cărți, jurnale) au oferit importante date despre viața politică din acea vreme, dar în special arată o minte bine organizată, logică, în același timp un visător, un dornic de joacă dar un om foarte inteligent

Se spune de el că nu a rămas în istorie ca un mare președinte pentru că nici un eveniment important nu s-a petrecut în vremea sa, dar cariera lui de politician a fost strălucită, chiar dacă mai nerva uneori pe oficialii străini.

De fapt ce putea să facă un al doilea președinte, abia pus la conducerea unei națiuni noi, fără să aibă pe mai mulți în față de unde să tragă învățăminte.

Raluca D.

Casa Albă, reședința celui mai puternic om din lume

Reședința celui mai puternic om din lume, președintele Statelor Unite, a fost construită în urmă cu 223 de ani, are șase nivele și cuprinde 132 de camere și 35 de băi

Aflată la adresa oficială 1600 Pennsylvania Avenue NW în Washington, D.C., clădirea principală a Casei Albe a fost construită în stil georgian, între 1792 și 1800, din gresie vopsită în alb, fiind reședința șefului executivului american pentru toți președinții începând cu John Adams.

După ce Thomas Jefferson s-a mutat în Casa Albă, în 1801, împreună cu arhitectul Benjamin Henry Latrobe, au realizat planuri de extindere a clădirii pentru a crea facilități de stocare. Casa Albă are 222 de ani.

Concursul organizat pentru realizarea construcției "The White House" a fost câștigat de un arhitect irlandez care trăia în Charleston, South Carolina, James Hoban, care a rămas în istoria arhitecturii ca arhitectul care a proiectat Casa Albă originară. Acțiunea de construire a unei reședințe oficiale a executivului a fost inițiată de primul președinte american, George Washington, care împreună cu proiectantul orașului, Pierre Charles L'Enfant, au ales locul construcției.

Clădirea oficial a primit numele de Palatul Prezidențial, sediul executivului, până când președintele Theodore Roosevelt a numit-o "Casa Albă".

Construcția unui adevărat monument

Construirea a început cu punerea pietrei de temelie pe 13 octombrie 1792. Într-un jurnal păstrat de către comisarul pentru construcții din Districtul Columbia scrie că fundațiile au fost săpate chiar de sclavi.

Fundațiile au fost construite de lucrători sclavi. Majoritatea celorlalte lucrări au fost făcute de către imigranți, mulți încă fără cetățenie. Cele mai multe dintre lucrările de construcție și tencuială au fost efectuate de către imigranții irlandezi și italieni. Perioada inițială de construcție a fost de opt ani, cu un cost estimat de 232.371.83 \$ USD (2,4 milioane \$ USD în 2005).

Deși încă neterminată, Casa Albă a fost gata de ocupare în 1 noiembrie 1800. Când a finalizat construcția, pereții de gresie au fost acoperiți cu un amestec de var și orez lipici, oferind casei o culoare familiară.

În timpul războiului din 1812, o mare parte din Washington DC a fost ars de către trupele britanice ca revanșă pentru ardere Clădiri Parlamentului din Upper Canada (acum Toronto) în bătălia de la York, au lăsat Casa Albă, în ruine. Interiorul casei a

fost distrus și numai pereții exteriori au rămas, care au trebuit să fie demolați și apoi reconstruiți ca urmare a slăbirii fundației provocată de foc.

O legendă a apărut în legătură cu reconstrucția clădirii, care spune că vopseaua albă a fost folosită pentru a ascunde prejudiciile cauzate de incendiu, care a dat și numele clădirii. Această legendă este neîntemeiată, având în vedere că această clădire a fost pictată în alb de la construcția sa în 1798.

Dintre toate obiectele care au fost furate din Casa Albă în timpul războiului, numai două au fost recuperate - un tablou cu George Washington, salvat de către prima doamnă Dolley Madison, atunci când aceasta a scăpat de la palat, și o cutie de bijuterii care a fost returnată Președintelui Franklin Delano Roosevelt în 1939 de un canadian care a spus bunicul lui a luat-o.

Cele mai multe dintre obiecte au fost pierdute când un convoi de nave britanic cu HMS Phantoms în față, s-a scufundat în timp ce se duceau spre Prospect Halifax, Canada, în timpul unei furtuni în noaptea de 24 noiembrie 1814.

Biroul Oval, simbolul unei națiuni

Biroul Oval este biroul oficial al Președintelui Statelor Unite. Creat în 1909 ca parte a unui ansamblu de expansiune din corpul de vest de la Casa Albă în timpul administrației lui William Howard Taft, biroul a fost inspirat după camera albastră. Camera are trei mari caracteristici, fereastra de la sud care se află în spatele biroului președintelui și un cămin în nordul camerei. Biroul Oval are patru usi: în est, usa ce duce la Grădina de Trandafiri; la vest, usa duce la o sală mică de studiu și sufragerie; usa de nord-vest se deschide spre coridorul principal din corpul de vest și usa de nord-est care se deschide către biroul secretarilor președintelui. Biroul Oval a devenit asociat în mintea americanilor cu Președinția în sine, prin imagini de neuitat. Utilizarea Biroului Oval pentru emisiunile de televiziune a avut un sentiment de gravitație, ca atunci când Richard Nixon a vorbit la telefon cu astronautii de pe Apollo 11 sau tânărul președinte Kennedy prezenta informațiile despre criza rachetelor cubaneze, sau a președintelui Ronald Reagan care a adresat națiunii mesajul cu privire la explozia în spațiu a navetei Challenger sau Președintele George W. Bush care a vorbit națiunii în seara de 11 septembrie 2001.

Cei mai cunoscuți fotomodeli masculini din lume

Într-o industrie dominată de stereotipuri, precum cea a modei, unde imaginea pare să fie cea mai importantă, există atât fotomodeli care au reușit să treacă peste orice barieră și să se afirme.

Toată lumea le cunoaște sau știu un lucru despre cele mai cunoscute fotomodeli precum Gisele Bündchen, Naomi Campbell sau Kate Moss. Dar în cele ce urmează vă vom prezenta trei dintre cei mai cunoscuți bărbați care au ajuns un nume sonor în industria modei. Popularitatea acestor bărbați este rezultatul a unui portoliu larg de ședințe foto pentru numeroase reviste, interviuri, a numeroaselor participări la evenimente din industria modei.

David Gandy, fotomodelul masculin îndrăgit de Dolce & Gabbana

În adolescență, David și-a dorit să fie medic veterinar, dar nu a avut note suficiente de mari pentru a-și urma acest vis. Înainte de absolvirea Universității Gloucestershire, colegul său de apartament l-a înscris, fără știrea lui, la emisiunea "This Morning". La vremea aceea, David avea 21 de ani, dar a câștigat competiția fără prea mare efort. Premiul a constat într-un contract cu agenția "Select Model Management" din Londra.

La începutul carierei sale, Gandy a fost model pentru o mulțime de companii, printre care Zara, Hugo Boss, H&M, Carolina Herrera. În 2006, a ajuns să fie imaginea pentru Dolce & Gabbana, ceea ce a condus la apariția sa în numeroase campanii publicitare, în prezentări de modă. Unul dintre cele mai cunoscute campanii ale sale este pentru parfumul "Light Blue" de la Dolce & Gabbana din anul 2007. Trei ani mai târziu, în 2010, este din nou imaginea pentru același parfum, campanie realizată împreună cu Anna Jagodzinska.

În luna mai a anului 2010, Gandy a ajuns să vorbească la Universitatea din

Oxford, unde lansează o aplicație menită să îi ajute pe bărbați să își găsească propriul stil, oferind, în același timp, diferite sfaturi cu privire la moda masculină. Succesul nu a întârziat să apară, aplicația fiind clasată pe podiumul aplicațiilor de tip "lifestyle" în acel an.

Ca un semn de recunoștință, casa de modă italiană tipărește în anul 2011, "David Gandy by Dolce & Gabbana", un volum de 280 de pagini cu imagini înfățișându-l pe David de la începutul colaborării lor. Iar din același an, Gandy

a ajuns să scrie cu regularitate pentru British Vogue, unde abordează aspecte privind cariera sa, modă și stil, interesul său acordat mașinilor, antichități, precum și viața în Londra. Fizicul său a inspirat industria fitness-ului, a conceput numeroase exerciții video, dar a ajutat și la conceperea unei aplicații de fitness, lansate în decembrie 2012.

Noah Mills, model, dar și actor

Cei de la Vogue.com l-a clasat pe Noah Mills drept unul dintre „Top 10 modele masculine din toate timpurile” în septembrie 2014. El și-a consolidat locul ca nume în industria modei, datorită în mare parte numeroaselor sale campanii Dolce & Gabbana. Mills a fost, de asemenea, prezentat în reclame pentru Tommy Hilfiger, Michael Kors și Gap Inc. Models.com l-a numit „unul dintre cele mai căutate nume din industrie”. Joseph "McG" McGuire și The Enemy Within în calitate de agent special Jason

Bragg.

În 2012, Mills a jucat în Candyland, un scurtmetraj scris și regizat de Jouri Smit. Filmul este un film de artă cu o durată de 19 minute care arată, cu efect devastator, măsura în care abuzul de medicamente eliberate pe bază de rețetă a atins niveluri epidemice.

În 2019, Mills a jucat în The Enemy Within în rolul agentului special Jason Bragg, alături de Jennifer Carpenter și Morris Chestnut.

În 2020, Mills s-a alăturat distribuției The Falcon and the Winter Soldier.

Brock O'Hurn este în timpul liber și antrenor de fitness

Brock O'Hurn nu a primit totul de-a gata. După liceu, a lucrat pentru scurt timp în compania unchiului său, unde a instalat sisteme de încălzire și răcire. Mai târziu, și-a căutat un alt loc de muncă și a lucrat o vreme pentru Abercrombie & Fitch și True Religion Stores. A considerat că nu a fost mediul ideal în care să se dezvolte profesional, însă a apreciat faptul că serviciul cu clienții l-a ajutat să-și depășească timiditatea.

Brock era obișnuit cu ridicatul de greutate și pe măsură ce corpul său se dezvolta, a început să-i antreneze pe alții în mediul online. Clienții săi au găsit sfaturile sale bune, iar fizicul lui i-a inspirat și pe alții. În cele din urmă, s-a mutat la Los Angeles pentru a deveni antrenor personal profesionist. Brock a devenit un obișnuit pe rețelele de socializare iar fanii săi consideră că are corpul ideal.

Tot ce trebuie să faci este să posteze o fotografie cu părul prins sau lăsat liber iar reacțiile nu vor conțeni să apară, alături de aprecierile de ordinul miilor.

Pe lângă pasiunea pentru fitness și modelling, Brock citește și își dorește să ajungă la performanța de a citi o carte pe zi. A jucat în trei filme: 'Boo! A Madea Halloween' (2016), 'Boo Close to Home' (2016) and 'Boo 2! A Madea Halloween' (2017). Iar admiratoarele sale sunt într-o "competiție" pentru a-i câștiga inima frumosului fotomodel.

Cea mai frumoasă femeie din România va concura la Miss Universe

Bianca Tirsin are 21 de ani, e din Arad și a câștigat titlul de Miss Universe România în 2020. Această victorie îi permite să reprezinte România la competiția mondială Miss Universe, care va avea loc în America, în luna mai.

„Vreau să le mulțumesc familiei mele, prietenilor mei, organizației Miss Universe România pentru onoarea de a deveni deținătoarea titlului. Îmi mulțumesc dragii mele echipe, care mă ajută să mă dezvolt ca persoană în fiecare zi. Către toți cei care mă susțin: vă mulțumesc că sunteți atât de amabili și aproape de mine încă din 2017. Vă iubesc!”. A scris Bianca pe contul personal de Instagram în luna decembrie a anului trecut, potrivit Libertatea. Concursul de frumusețe se va desfășura în luna mai, în Florida. Finala va avea loc pe 16 mai. „Noi trebuie să fim în 6 sau 7 mai acolo, în Florida, Miami. (...) Am și rochia și e superbă, dar nu pot să vă spun mai multe”, a declarat tânăra Tânăra din Arad, în vârstă de 21 de ani, a câștigat până acum 13 concursuri de frumusețe. Conform propriilor declarații, e studentă și deține deja propria afacere: un magazin online cu produse de îngrijire orală. „Sunt studentă la Facultatea de Management. De mică am fost o fire independentă, creativă, îndrăzneată, dar nu m-am gândit că la 16 ani o să îmi administrez propriul meu business. Și iată-mă astăzi că îmi administrez propriul magazin online de produse de îngrijire orală. Unul dintre lucrurile mele creative este de a edita clipuri pentru canalul meu de YouTube și de a scrie articole pentru blog, iar când nu editez și nu scriu, îmi place foarte mult să mă plimb cu motorul.

Un capitol de neuitat este scrierea istoriei pentru România, câștigând doi ani consecutiv două titluri internaționale din top cinci la cele mai mari concursuri de frumusețe din lume. Pe lângă experiența mea în cadrul concursurilor de frumusețe, am cochetat șase ani în lumea modellingului, fiind reprezentată și de agenția Elite Models din Danemarca, unde am trăit trei ani. Am reușit încă din 2017 să creez o platformă activă cu scopul de a ajuta persoanele afectate de violența domestică. Dorința implicării mele este de a schimba ceva în România”, a transmis Bianca Tirsin într-un video publicat în mediul online.

Miss Universe România este într-o relație frumoasă cu un cunoscut fotbalist

de la FCSB, Adrian Petre. Cei doi sunt împreună de aproape cinci ani. Povestea lor frumoasă de dragoste a crescut împreună cu ei, iar pozele postate pe rețelele de socializare sunt absolut adorabile.

„Noi am crescut împreună. Suntem de 4 ani și jumătate. Am crescut el pe domeniul lui, eu pe domeniul meu. De la 17 ani ne cunoaștem. În Arad ne-am cunoscut. Ne știam de pe rețelele de socializare. A văzut o poză cu mine la un fotograf. Am fost surprinsă de un fotograf într-o ipostază foarte draguță, când zâmbeam. Î-a plăcut foarte mult de mine și un an de zile a încercat”, a povestit acum ceva timp Bianca Tirsin în cadrul unei emisiuni TV.

Armie Hammer întâmpină probleme în carieră

Actorul Armie Hammer a fost exclus din distribuția unui alt film după acuzațiile de agresiune sexuală și conversațiile care au devenit virale în rețelele de socializare de la începutul anului, scrie Variety.

Hammer nu va mai face parte din proiectul thrillerului "Billion Dollar Spy". El urma să joace alături de Mads Mikkelsen în drama regizată de Amma Asante. Reprezentanții lui Asante și Walden Media, compania din spatele filmului, nu au comentat informația.

"Billion Dollar Spy" rămăsese ultimul proiect în care era implicat Hammer, toate celelalte studiouri care lucrau cu actorul, înainte de acuzații, au renunțat oficial la parteneriat. Proiectele în care Hammer va apărea pe ecran au încheiat deja producția, înainte de apariția acuzațiilor.

Actorul american Armie Hammer, cunoscut pentru filme precum "Network" și "Call Me By Your Name", a fost învinuit de viol, faptă din 2017, de o femeie din Los Angeles.

Hammer, 34 de ani, a negat acuzațiile. Avocatul lui a spus că sunt "scandaloase" și că Hammer "salută oportunitatea de a stabili un record". Poliția din Los Angeles a declarat că Hammer este suspect de agresiune sexuală într-o anchetă deschisă pe 3 februarie.

Acuzațiile au fost făcute publice prima dată în ianuarie, pe un cont anonim de Instagram, "House of Effie", care a început să publice capturi de mesaje din conversațiile pe care Hammer le-a avut cu o altă femeie, descriind mesaje tulburătoare, de la fetișuri sexuale la canibalism și la fantezii de viol.

